

Giulia Gabrieliiová

JEDNOU NOHOU V NEBI

*Vše spočívá v lásce,
v lásce mezi ženou a mužem,
která dává vzniknout
novému životu...*

Mým rodičům, Sáře a Antoniovi.

GIULIA

*Kdo ztrácí naději,
ten ještě nepoznal Giulii.*

DAVID GABRIELI

Sním o tom, že napíšu knížku

Strach

Sním o tom, že napíšu knížku a budu vám vyprávět příběh. Je to můj vlastní příběh.

I já jsem se totiž *dřív* bála. Bála jsem se nemoci, měla jsem strach z nemocnice. Dokud do ní nevstoupíte, nevíte nic o tom, jak se v ní žije. Ani mě nenapadlo, že je tolik lidí, kteří tak trpí, a tolik nemocných dětí, které se musí léčit. Myslela jsem si, že rakovina je zřídka nemoc, zatímco dnes je, bohužel, velmi častá.

Já a moje rodina jsme si uvědomili, že nepřispíváme dost na výzkum. Je to velmi důležité, protože díky výzkumu dnes mohu říci: „... jsem O.K.“ Abych řekla pravdu, tak o sobě to ještě říci nemohu..., ale obecně vzato, mnozí již mohou prohlásit: „Vyléčil jsem se!“

Chtěla bych přimět ostatní lidi, kteří jsou zdraví, aby si uvědomili, že nejsou na světě sami. Existuje

mnoho jiných, kteří se necítí dobře a trpí kvůli nemocem, a to nejen v nemocnici v italském Bergamu! A netrpí proto, že by je opustil chlapec nebo dívka...

Lidé mají strach z nemoci a utrpení. Je hodně nemocných, kteří zůstávají osamoceni – všichni jejich přátelé je opustí, protože se nemocných bojí. Nebojte se jich! Právě toto vzdálení v nás nemocných probouzí obavy. Ale když jsou ostatní nablízku, stojí po našem boku, kladou nám ruku na rameno a říkají: „Uvidíš, že to zvládneš!“, pak vám to dává sílu žít. Když tomu tak není, ptáte se sami sebe: „Proč se ode mne tak vzdalují? Jestliže se nemoc netýká ani jich osobně, a přece se tolik bojí, pak bych se asi měla bát taky... Proč bych měla bojovat za uzdravení, když při mně nikdo nestojí?“

Mne naštěstí nikdo neopustil, a dokonce i lidé, kteří mě neznali, se ke mně naopak přiblížili. Ne všichni ale mají takové štěstí.

Přála bych si, aby je měli...

Kdo bojuje o život a kdo život promarní

Sním o tom, že napíšu knížku, protože je hodně těch, kteří si se životem zahrávají – například, když začnou brát drogy – a neuvědomují si přitom, že je

mnoho lidí, kteří musí skutečně bojovat za to, aby žili. Chci, abyste pochopili právě toto! Je to absurdní – jsem tady, abych bojovala za záchranu svého života. A jsou lidé stejně staří jako já, čtrnáctiletí, které nejprve vidíte s cigaretou v puse, pak přejdou na alkohol, pak ke drogám... Zní to absurdně, ale vážně se to děje. Já o život bojuji, zatímco oni ho promarnují.

Znám kluka, který skončil ve špatné partě, protože do ní patřili někteří jeho kamarádi, kteří brali drogy. On je sice nikdy nezkusil, ale zato pil a často se opíjel. Samozřejmě, že byl celkem zodpovědný a nikdy neřídil auto, když byl v náladě, ale jednou došlo k hroznému nehodě a ocitl se na nějakou dobu v komatu. Teď se vyléčil. Byla to milost. Stal se z něho úplně normální kluk a chce pomáhat chudým.

Nehoda, k níž dojde ve zlomku vteřiny, může úplně změnit celý náš život! Může ho úplně převrátit, přesně opačným směrem...

Škola života

Sním o tom, že napíšu knížku, protože dřív, když jsem chodila do školy, jsem si vymýšlela všelijaké bolesti, abych do ní nemusela, zato teď bych se nejraději některých bolestí zbavila, abych se do ní mohla vrátit.

Ale přestože mi není dobře a musím překonávat tisíce obtíží, mohu i teď studovat díky Škole v pyžamu, která je tady v nemocnici. Učím se a vzdělávám.

Moje zkušenost mi pomáhá pochopit v životě mnoho věcí, které vás nemůže nikdo naučit – v knížkách je jistě nenajdete! Musíte je objevit a vyzkoušet na vlastní kůži.

Dřív jsem to bohužel nechápala – musela přijít nemoc, abych to pochopila. A teď doufám, že díky této knížce pochopí skutečný smysl života i mnoho dalších lidí prostě tak, že si ji přečtou, aniž by museli projít tvrdou zkušeností nemoci. Je to knížka pro nemocné, ale především pro zdravé. Nemusíte prodělat tuto zkušenost, abyste objevili pravou hodnotu života, stačí jen trochu rozumu a vůle k porozumění...

Superhrdinové

Sním o tom, že napíšu knížku, protože teď chodím do nemocnice občas i ráda. Dříve jsem z ní měla hrůzu, jak už jsem říkala, ale teď... V létě jsem si myslela, že se uzdravím. Chodila jsem tu jen jednou týdně na kontrolu. Ale vlastně jsem to jednou týdně potřebovala, protože jsem si tu vytvořila nový svět, svoji novou rozšířenou či rozvětvenou rodinu. Tady mám

všechny své kamarády. Všechny zdravotní sestřičky i lékaře. Jsou to osoby, které se staly součástí mého života. Na jednu stranu se těším, až za nimi nebudu muset chodit, protože by to znamenalo uzdravení..., ale na druhou stranu je mi to líto, protože jsem si k nim vytvořila citovou vazbu, a to především k „mým“ lékařům. Jsou to skutečně fantastičtí lidé, což je další zpráva, kterou bych chtěla předat, protože v televizi se o nich často mluví nehezky. „Nějaký člověk zemřel, protože nějaký lékař udělal chybu, spletl si lék, protože nerozpoznal druh nemoci...“ Existují však lékaři, kteří jsou „superhrdinové“. Není správné, že se mluví jen o těch, kteří udělali chybu! Skutečně totiž existují lékaři, kteří jsou profesionálové, a nikdo by o nich neměl říkat nic špatného! A pokud jde o lidskou stránku, jsou neporazitelní.

Zasmějme se tomu

Sním o tom, že napíšu knížku, protože musím skutečně poděkovat Pánu za to, že mi dal tolik síly.

Poznala jsem kluka, který měl k nemocnici odpor. Když sem přišel, vždycky zvracel. V jeho mozku to spouštělo asociaci: nemocnice = chemoterapie = je mi špatně. To znamená, že chodíme do nemocnice,

protože je nám špatně. Takže když přišel do nemocnice, byť na obyčejný odběr krve či na kontrolu, skutečně mu vždycky bylo špatně.

Je jasné, že takto si život komplikujete. Jestli ale najdete sílu a začnete si myslet, že chodit do nemocnice není zase tak zlé, všechno se změní k lepšímu.

Proto chci zdůraznit, jak důležití jsou lidé, kteří jsou vám nablízku. A jak důležitá je modlitba! Děkuji Pánu, že mi dal skrze nemoc, která se mi vrátila, druhou šanci, abych pochopila, jak mě má rád. A teď doufám, že to lidé pochopí díky této knížce a ne skrze nějakou nemoc. Ačkoli já snáším svoji situaci dobře, nikomu nepřeji, aby se do ní dostal. Ale taky bych chtěla, aby lidé, které to postihlo, pochopili, že to zase není tak špatné – nelze trávit dny stěžováním. Ano, jistě, i mně je při chemoterapii zle a ptám se sama sebe: „Proč se to stalo právě mně?“ Ale pak, když je mi lépe, řeknu si: „Hlavu vzhůru, vždyť už to přešlo,“ a zasměju se tomu. A právě to bych chtěla říct nemocným lidem: „Zasmějte se tomu.“ A zdravým lidem bych řekla: „Pomáhejte nemocným, aby dokázali svou nemoc přijmout a naučili se s ní žít. Všechno pak bude lehčí!“

Bůh pro nás vždycky chystá to nejlepší

Sním o tom, že napíšu knížku, a tím nejdůležitějším důvodem je vydat svědectví o tom, že Bůh existuje a je nám stále nablízku. Když lékaři pochopili, o jakou nemoc se jedná, řekli mi: „Podívej, zjistili jsme, že máš rakovinu. Ale je to nádor léčitelný a zaručujeme ti, že se vyléčíš...“ Tehdy jsem nechápala, proč se maminka tolik modlila. Říkala jsem si: „Určitě se uzdravím, tak o co jde? Není třeba se tolik modlit.“

Ale když se nemoc vrátila, tak jsem to konečně pochopila! Musím se modlit k Pánu, aby mi skrze chemoterapii daroval milost uzdravení. Ale to nestačí. Musíme ho prosit, aby nám dal sílu dále žít, snášet léčbu a přijmout ji! Věřím, že tento rok se uzdravím, ale i kdyby k tomu nedošlo, vím, že Pán je stále nablízku a dává mi sílu dál žít. A navíc, skrze své utrpení pomáhám zachránit mnoho dalších lidí, a to mě moc těší!

Tato „cesta“ či toto „dobrodružství“ změnilo mou víru. To znamená, že víra hodně zesílila a cítím se mnohem lépe, protože vím, že nejsem sama. Stojí při mně i Panna Maria a můj anděl strážný. A blahoslavená Chiara Luce...

Občas jsem prosila Pána, aby mé utrpení trochu zmírnil. Dělal to i Ježíš. „Otče můj, jestliže je to možné, ať mne mine tento kalich; avšak ne jak já chci, ale jak

ty chceš.“ A on vyslyšel mou prosbu. Bůh říká: „Pros-
te, a dostanete.“ Poprosila jsem a on mi to hned dal.
Tak například první den nástupu do nemocnice, kte-
rý je vždycky nejhorší, jsem byla večer úplně zničená
a v modlitbách ho prosila o úlevu. A skutečně, druhý
den, neříkám, že jsem byla v sedmém nebi, ale místo
„přízemí“ jsem byla spíš ve „druhém patře“. A to už
je něco...

Víra pro mne znamená odevzdat se Boží vůli, pro-
tože Bůh nám nedává nic zlého. Bůh je dobrý, chystá
pro nás to nejlepší.

První kapitola

MOJE NEMOC JAKO DOBRODRUŽSTVÍ

Všechno už bylo napsáno

Dobrý den, představím se vám. Jmenuji se Giu-
lia a je mi čtrnáct, pro upřesnění – narodila jsem se
3. března 1997 v italském městě Bergamo. Mám de-
vítiletého bratra Davida a stejně jako všichni mám
i rodiče, maminku Sárku a tatínka Antonia, které mám
velmi ráda. Vždycky jsem byla taková normální hol-
ka, snílek, a přála jsem si prožít dobrodružství jako
ve fantastických filmech. A právě 1. srpna 2009 to-
hle mé dobrodružství začalo, v nemocnici s nateklou
rukou (levou)... Otok byl po několika vyšetřeních
diagnostikován jako nádor a musela jsem kvůli němu
podstoupit dlouhou sérii chemoterapií.

Obsah

SNÍM O TOM, ŽE NAPÍŠU KNÍŽKU	9
Strach	9
Kdo bojuje o život a kdo život promarní	10
Škola života	11
Superhrdinové	12
Zasmějme se tomu	13
Bůh pro nás vždycky chystá to nejlepší	15

PRVNÍ KAPITOLA

MOJE NEMOC JAKO DOBRODRUŽSTVÍ	17
Všechno už bylo napsáno.....	17
Hovádo, nafouklá ruka a předtucha ve snu	23
Ošklivé jméno	26
Tady byla Giulia Gabrieliová	28

DRUHÁ KAPITOLA

SUPERHRDINOVÉ	29
Kouzelná zahrada.....	29
Vůdce smečky	37
Vůdkyně smečky	38
Tatka na dětském oddělení	41
Přehnaný optimista	43
Nejsladší úsměv v týmu.....	44
Speciální svetřík	45
Silné objetí.....	45
Jednou ze mne bude doktorka.....	47

TŘETÍ KAPITOLA

HLEDÁNÍ POKLADU	51
Bířmování všechno vysvětlí	51

Svědectví Chiary Luce Badano	55
Medžugorje a velká láska Panny Marie	59
Můj Bože, kde jsi?.....	62
Bůh Láska	66
Bůh je náš Otec, tykejme mu	68
Bůh přebývá i v ateistovi	69
Hledání pokladu bez pokladu	71
Svědectví	72
Mé sny.....	74
Děkovat. A nic víc	75
Dva hezké konce	77

ČTVRTÁ KAPITOLA

NA FRONTĚ	79
Škola v pyžamu	79
Slohová práce na téma „Šoa, Guernica, mé utrpení“	80
Smrt vojáka na frontě	81

PÁTÁ KAPITOLA

CESTOU	87
---------------------	----

ŠESTÁ KAPITOLA

DĚKUJI	91
Další balonek, který praskl.....	91
Chiara je pro mne vším	93
Mohu vám jen poděkovat.....	95

NABOSO V RÁJI	97
----------------------------	----

DODATEK	99
----------------------	----

Giulia zemřela, ale zvládla to	99
Literární talent.....	100
Nemoc se nemá dramatizovat	101
A kde je Bůh?	104
U zkoušky prospěla s vyznamenáním	106